

Юрій Ярема

ДІВ

ЕПЛО
ЙОГО
ДОЛОНЬ

Юрій Ярема

**ТЕПЛО ЙОГО
ДОЛОНЬ**

Анетти
ВИДАВНИЦТВО
АНТОНЕНКО

ББК 84 (4 Укр) 6-44

Я-72

Юрій Ярема
ТЕПЛО ЙОГО ДОЛОНЬ
Роман

Якщо ти хоробрий душею, а серце твоє сповнене надії та кохання, то знаходиш тепло там, де його вже годі помітити. У час розпачу та зневіри герой роману сподівається знайти своє життєве призначення та промінь кохання у невідомому йому місті — столиці. Пірнувши в омріяний хаос можливостей змінити щось на краще, юнак гартує себе та при звичаюється до реалій нового світу. Лірична проза Юрія Яреми висвітлює дві половинки одного життя: побут та психологічний світ людини. Чи зможе хлопець, особистий вибір якого не сприймається суспільством, досягнути своєї мети та чи можливе «заборонене кохання» в сучасному світі?

Юрій Ярема — журналіст, молодий письменник, перекладач. Головна мета його творчості — розрити ще невідому «копальню» — квір-літературу, донести до читача та суспільства правду про жорстокі реалії сучасного пострадянського мислення та висвітлити відсутність різниці між двома світами — «straight» і «gay».

В оформленні обкладинки використано фото Дениса Шуміліна, дозвіл на використання якого люб'язно надано Автором.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко»**.

ISBN 978-617-7192-35-9

© Юрій Ярема, текст, 2015

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2015

1

Навіщо маленькій людині велике серце?

Василь Мисик

На перший погляд, у кімнаті було досить порожньо. У нічній темряві мерехтів вогонь штучного каміну. На стінах гуляли тіні — дивні створіння і химерні постаті: були тут і орли, що насолоджувалися свободою в передгрозовому небі, шаленів тут і Зевс — він люто вимахував скіпетром, ніби погрожуючи невдячним людям, — вели тут свій танок і незбагненні мавки, мовби запрошуючи до лісового царства — сповненого роздумів, спокою та дозвілля. Придивившись, можна було зрозуміти, що на стіні не лишалося жодного клаптика вільного місця: вона перетворилася на суцільне мереживо з постерів оголених чоловіків, світлин, вирізаних із радянських газет, репродукцій картин Клода Моне та вирізок із журналів. Апофеозом був веселковий стяг, який охоплював значну частину стіни. Саму ж кімнату було обставлено звичайними су-

часними меблями: ліжко, робочий стіл, кілька стільців і шафа. Єдине, що не пасувало, містилося посередині: стіл і два крісла. Навіть останній неук збагнув би, що то були речі старовинні та, без сумніву, ручної роботи. Червоне дерево чудово контрастувало зі справжньою позолотою. Крісла гармонували зі столом, а груба чорна шкіра додавала їм моторошності, на диво манливої.

Одне з крісел було зайняте... У ньому незворушно сидів, пильно вдивляючись у вікно, хлопець. У його очах мерехтіли сніжинки — і складалося враження, що юнак стримує себе, тільки б не заплакати. Плечі хлопця прикривав плед із візерунками пісочних відтінків: верблюди та піраміди в Гізі; плед ніби нагадував про літній відпочинок і тепло південного сонця, яке дивним чином опинилось у цій суворій зимній країні. На колінах у хлопця дрімав Распутін — пухнастий сліпучо-білий страшенно ледачий кіт. Клопоту від Распутіна було більше, ніж користі. І лише взимку мурко ставав у пригоді — своїм теплом він міг зігріти будь-кого і був чудовим доповненням до чашки кави, теплої ковдри та збірки маленьких безглузвих віршів.

Зима цього року, як не дивно, почалася вчасно. Люди ще пам'ятали пожовклі дерева й дощі понурого листопаду, а вже з початком грудня все місто вкрилося невагомою периною снігу. Вулиці та сквери наповнила невгамовна дівтора, що кинулася до зимових розваг. Молодь не лишила без уваги озеро, і вже дуже скоро лід нещадно пошматували гострі ковзани. Бабці та дідусі не товклися біля будинків, не грали в шахи — за-

мість цього вони втішалися запашною кавою та міцним глінтвейном на давно забутих побаченнях у затишних кав'ярнях. І лише ввечері на поверхню спливали віра в казку та сподівання на сюрпризи зими. Темними вулицями, яким бракувало тьмяного освітлення ліхтарів, блукало Чекання, зустрічалися Доля з Коханням, відпочивало Натхнення — і всюди панувала Самота.

Третій день снігопад застилав місто. З усіх радіоприймачів лунали заклики про колективне прибирання снігу, попередження про наслідки нічних прогулянок та про подовження вихідних до невизначеного часу. Дітлахи раювали, а влада безсило лютувала — настав час домашніх посиденьок і гостинних візитів. Невеличкими компаніями люди збирались у теплих домівках, щоб насолодитися імбирним чаєм або терпкою кавою, скуштувати смачних тістечок і згаяти час за душевною бесідою.

Тільки не Остап. У його голові шибало безліч думок, яким він намагався дати раду. За плечима — місяць інертного життя, повного роздумів, вагань і розрахунків. Ні на що й ні на кого він не звертав уваги. Лише міркував. І тільки сьогодні, здається, визріло рішення — міцне, непорушне, загартоване розумінням необхідності. На столі лежав клаптик паперу, до якого тепер був прикутий погляд юнака, — клаптик, від якого він не відводив очей. У погляді читалася невимовна туга за нездійсненим. А в непорушності хлопця відчувалось очікування. Здавалося, що Остап просидить

так вічність. Першим підвів голову Распутін — він заворушив вухами й пильно задивився в темряву коридору. Остап зрозумів, що хтось товчється біля дверей, не наважуючись натиснути кнопку дзвінка. Та ось почувалася мелодія, кіт м'яко зістрибнув на підлогу і разом з Остапом попрямував до дверей.

— Ну й погода на вулиці! Бррр... Правильно робиш, що не потикаєшся зі своєї будки, — залунало з самого порогу.

— І я радий тебе бачити, Ромцю, — посміхнувся Остап, поцілувавши друга у давно неголену щоку. — Невже там справді так зимно?

— Зимно? Та не те слово! Я вже хотів був вертати додому, але обіцяний прийом у компанії ліпшого друга та «пана Бурбона» примушував іти далі. То що за серйозна розмова у тебе? — запитав Роман, на ходу скидаючи пальто та наскрізь промоклі черевики.

— Мо' не з порогу? — несподівано знітився Остап. — Справа ж делікатна, а до того маємо і про дурнички потеревенити. Сподіваюся, ти не проти?

— Та мені взагалі пофігу! Дай тільки відігрітись! Кухня ж на місці? — невдало пожартував друг. — Мій, до речі, вже спить, сердега цілісінький день сніг розгрібав на дачі, а завтра йому на роботу зранку. А ще ж ми готуємося до річниці — за тиждень маємо свято, — очі юнака загорілися радістю. — Ти ж прийдеш?

— Звісно, — легко збрехав Остап.

Увімкнувши світло на кухні та заваривши каву, друзі вмостилися зручніше біля вікна, приглядаючись до хуртовини, що не вщухала.

— Ти чув, що Олег покинув свого «купідона»? — зне-нацька спитав Рома.

— Отакої! Що ж трапилось?

— Кажуть, ніби Назар поцілував його на роботі, коли заносив коханому обід. Поцілунок побачив шеф. І пішло-поїхало. Всі швидко про все дізналися, завелися плітки. Та й стрьомно у нас проявляти свої почуття — потім на вулиці зловлять і зуби будеш збирати, — хлопець важко зітхнув.

— Бодай тим пліткарям! Невже через них тепер розлучаються?! — зирнув здивовано Остап.

— Не знаю... Олег вирішив, що його мають за виродка всі, кому не ліньки, і що в цьому винен Назарко. Сердега вчора всі сльози в нас вдома вилив. А чим утішити? — міркував Роман. — Та й зустрічалися вони не так довго. Може, воно й на краще?!

— Може й на краще..., — відгукнувся луною друг.

Замовкли. Кожен, тихо зітхаючи, думав про своє.

Життя у містечку було прозаїчним і похмурим. Невтомно працювали, чекали на вихідні, тихенько справляли свята і постійно чогось очікували. Усе в цьому місті підпорядковувалося незрозумілому ритмові, заведеному з давніх-давен. Усі були однаково сірими і однаково правильними. Хлопці зустрічалися з дівчатами, дівчата — з хлопцями. Інакше не могло бути. Чи все ж таки були «інші»?

Хлопці здригнулися від пронизливого нявчання. У дверях, докірливо зиркаючи, крутився Распутін, нагадуючи про своє існування і вимагаючи вечерю.

— Обожнюю твого котика, — весело зауважив Роман. — Спить та їсть — оце я називаю справжнім життям!

— Еге ж. Спустошує холодильник швидше за мене, а «на закуску» з'їдає всі дрогоди у квартирі. Віват ненажерливому пухнастику!

— Не подобається, то віддай мені! Йому в нас буде, як у Бога за дверима, — жартівливо запропонував Рома.

— Може й віддам..., — сумно зітхнув Остап.

— Так я тобі й повірив, — розсміявся Рома, але, помітивши сумний вираз на обличчі юнака, знітився. — Ти чого? Що трапилося?

— Ну якщо ти спитав, то ходімо до кімнати, — підвівся Остап. — Захопи «добродія Бурбона» — з ним буде легше.

Не додаючи світла, Остап вмовстився зручніше у кріслі та знову задивився на клапоть паперу. Тим часом Роман, захопивши дві склянки і пляшку, також зайшов до кімнати.

— Хочеш інтиму у темряві? — пожартував друг.

— Та ні, — замислено відповів Остап. — Маєш рацію — увімкни світло.

З появою освітлення кімната змінила свої кольори. Всюди переважав шоколадний колір, і лише яскравий колаж на стіні кидався в очі яскравими барвами. Кожен, хто тут бував, почувався затишно. Рома перехилив пляшку — і рідина весело полилася у склянку.

Щойно зробивши перший ковток, Роман помітив папірець. То був квиток на поїзд до столиці.

— Знову по роботі?

— Знаєш, тут така справа..., — знітився Остап.

— А де зворотній квиток? — поцікавився друг.

Остап мовчав, похнюпившись. І враз заплакав. Сльози текли швидкими струмками, а юнак навіть не намагався їх стримати чи втерти долонею.

— Старий, ти чого? — вражено прошепотів Роман.

— Та нічо', — ковтаючи сльози, видушив з себе Остап. — Мушу тобі все розповісти, друже.

— То заспокойся і розповідай. Ми з тобою знайомі все життя, весь час ти був поруч. Хіба я чогось не зрозумію тепер?!

Запала тиша. Роман чекав, поки друг заспокоїться і поведе оповідь. Схлипуючи, Остап збирався з думками і міркував, з якого боку краще зайти.

— Гаразд. Слухай і спробуй мене зрозуміти, — врешті-решт почав хлопець. — Я втомився від такого життя. Мені 25, а що я маю? Авжеж, власне житло і непогану роботу... Але ні хлопця, ні перспектив до того, — зітхнув юнак. — Місяць тому мені запропонували непогану роботу в столиці — цікаві проекти, мінімум відряджень, своє окреме житло в центрі, неподалік від офісу. Маю знайомих там, тож не пропаду. А тут залишаю тільки тебе з Максимом. Що скажеш, друже, на такі новини?

— А що тобі відповісти, Остапе? Багато чого очікував, але такого... Я розумію: з твоїми здібностями

колись це мало трапитися, але ж не так несподівано! З іншого боку, ти ж розумієш, що велике місто ламає і спустошує людей?

— Звісна річ, здогадуюся, що буде нелегко..., — похмуро відповів Остап.

— Хех! «Здогадується» він... Та ти нічого не тямиш! — Ромця несподівано розлютився. — Гадаєш, що коли столиця і хлопців «хоч греблею гати», то всі побіжать за тобою?

— Та хіба я за хлопцем туди подамся? — зітхнув Остап. — Зрозумій, мені тут усе остогидло. Дні подібні, мов дві краплі води. Це міщанське пекло, з якого потрібно тікати світ за очі! Хіба тобі до вподоби таке життя?

— Дурний піп — дурна його молитва! — не піддавався Роман. — Рідний край гріє. Коли ти вже це затимиш?

— Рідний край — це там, де затишно, де на тебе чекають, — твердо промовив юнак.

Прудко підхопившись, Остап підійшов до вікна. На вулиці було безлюдно. Лапятий сніг сипав, мов із відра, запорошуючи все довкруги. Хворобливі плями ліхтарів нагадували про вовтузіння життя. Хлопець дивився в далечінь, ніби розтинаючи поглядом сніжну завісу. Склянка в руці тремтіла — а в ній віддзеркалювалося те, що коїлось у його серці.

— Що ж буде далі? — нагадав про свою присутність Роман.

— Тобто? — не обертаючись, запитав Остап.

— Ну, це дуже просто! Що буде, коли тобі не пощастить?

— Все вийде на краще! — впевнено відповів Остап. — Ось побачиш. Потрібно лише наважитись і трохи почекати.

Ромця обережно поставив склянку на стіл і підійшов до друга.

— Ти хоч не забудеш про нас, дурнику? — ніжно спитав друзяка.

— Та забудеш такого! — засміявся Остап. — Не сердься на мене, друже. Ти й сам розумієш, що мені це потрібно. Не чоловіка я їду шукати в столиці. Пошуки себе, свого місця — ось кінцева мета.

— Хіба ти досі не знайшов «свого місця»?

— Не знаю. Але скоро з'ясую. Пам'ятаєш, коли ми вчилися в школі, ти в усьому був кращий за мене? А скільки дівчат за тобою тинялося? Бідні, вони навіть не підозрювали, яке на них чекає розчарування, — Остап тепло всміхнувся. — Я завжди намагався наздогнати тебе, і з роками ми зрівнялися майже в усьому. Різниця лише в тім, що в тебе є Макс, а ще — затишок, яким ти задоволений.

— А тепер іще й Распутін, — зрадів Роман.

— І халявне житло, — докинув Остап.

— Як це?!

— А так! Хіба я не бачу, що знімати квартиру вам важкувато? А коли я поїду, ви можете переїхати сюди — звичайно, грошей я з вас не візьму.

— Дякую, — понуро промовив Роман.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.